

Informace o Chartě 77 - ročník čtvrtý /1981/ - č. 2

od 8. ledna 1981 do 5. února 1981

Sdělení Charty 77 ze dne 13.1.1981.	.1
Prohlášení Charty 77 k případu ing. Rudolfa Battěky . . .	.1
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných	
Sdělení č. 227 /Mluvčí Charty 77 ing. R. Battěk nadále ve vazbě/.	.3
Sdělení č. 226 /Rozsudek nad K. Soukupem a J. Tomešem potvrzen/.	.2
Sdělení č. 228 /Série domovních prohlídek 5.1.1981/.	.3
Sdělení č. 229 /Výzva politických vězňů z NVÚ Mírov/.	.4
Sdělení č. 230 /Petr Cibulka už potřetí odsouzen/.	.5
Dopis paní Dagmar Battěkové prezidentu republiky. . . .	.5
Výňatky z dopisů, usilujících o propuštění ing. R. Battěky na svobodu.	.6
Zpráva o odsouzených - leden 1981	.8
Paní Věra Cibulková píše Komisi lidských práv při OSN ve věci svého vězněného syna.	10
Články došlé do redakce	12

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

 Anne Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Sdělení Charty 77

Dnešním dnem přestávají působit jako mluvčí Charty 77 Marie Hromádková a Miloš Rejchrt. Funkci mluvčích Charty 77 předávají Václavu Malému a prof. MUDr. Bedřichu Placákovi, DrSc.

Václav Malý
mluvčí Charty 77

prof. MUDr. Bedřich Placák DrSc
mluvčí Charty 77

Marie Hromádková

Miloš Rejchrt

13.1.1981

Václav Malý se narodil 21.9.1950 v Praze v rodině učitele. Základního i středoškolského vzdělání se mu dostalo v Praze. Po maturitě na gymnáziu nastoupil a vykonal základní vojenskou službu. V letech 1971-76 studoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Po vysvěcení na kněze římskokatolické církve nastoupil jako kaplan na farnosti ve Vlašimi. V roce 1977 byl přeložen do Plzně, téhož roku podepsal Chartu 77. V květnu 1978 se stal členem VONS. V lednu 1979 byl odborem kultury KNV v Plzni zbaven státního souhlasu k výkonu duchovenské činnosti. Tento zásah zdůvodnila státní správa tím, že V. Malý "nesplňuje všeobecné podmínky způsobilosti k výkonu duchovenské činnosti". V. Malý krátce pracoval jako pomocný dělník u n.p. Geodézie. Dne 29.5.1979 byl zatčen a obviněn z trestného činu rozvracení republiky podle § 98 tr.z. spolu s dalšími členy VONSu, z nichž šest bylo odsouzeno k trestům odnětí svobody ve známém procesu na podzim 1979. Z vazby byl propuštěn 22.12.1979, trestní stíhání proti němu však zastaveno nebylo. Od počátku roku 1980 pracuje jako topič parních kotlů.

Adresa: Nad pomníkem 2, Praha 5

Bedřich Placák se narodil 16.2.1914. Je aktivním účastníkem protifašistického hnutí, za SNP /1944-45/ byl šéflékařem a náčelníkem štábu II. Stalinovy partyzánské brigády. V roce 1948 byl v rámci vládního úkolu pověřen funkcí vedoucího chirurgického oddělení nemocnice v Mostaru v Hercegovině. V roce 1951 byl proti své vůli povolán do armády, v letech 1953-54 vedl čs. zdravotnickou skupinu v Severní Koreji, opět z pověření čs. vlády. V roce 1961 se habilitoval pro obor chirurgie, v roce 1967 obhájil doktorskou dizertační práci apesidium Čs. akademie věd mu udělilo vědeckou hodnost doktora věd. V roce 1968 rozhodly vědecké rady hygienické fakulty Karlovy univerzity, aby mu byl udělen titul profesora pro obor chirurgie. Dekret mu však už vydán nebyl, neboť MUDr. Placák byl mezitím vyloučen z KSČ, jejímž členem byl od roku 1945. Roku 1956 byl pověřen vytvořením a vedením oddělení pro chirurgii hrudní a břišní v Ústřední vojenské nemocnici v Praze. V této funkci setrval až do svého odvolání v souvislosti s vyloučením z KSČ. Třináct let odborné činnosti věnoval srdeční chirurgii /jako první v Praze provedl operaci na otevřeném srdci v mimotělním oběhu/. Po odvolání z funkce pracoval v subalterním lékařském postavení v Praze a v Českých Budějovicích, až do roku 1977, kdy byl po podepsání Charty 1977 prakticky na vteřinu propuštěn. /Podle ředitele Dr. Slaniny hrozilo nebezpečí, že by MUDr. Placák mohl vrátit kolektiv spolupracovníků/.

Jelikož od té doby nebylo pro MUDr. Placáka nikde volné místo lékaře /nepřijali ho ani v kladenských dolech, ač tam lékaře nutně potřebovali/, vystřídal jiné specializace /lesní pomocný dělník, kancelářská síla v Metru, strážný/. Je ženatý, otec tří dětí.

Adresa: U vojenské nemocnice 1200, Praha 6

XX

Prohlášení Charty 77 k případu ing. Rudolfa Battěka

Brzy tomu bude odměsíční ode dne, kdy byl na základě absurdního obvinění uvězněn ing. Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77, člen VONSu a představitel československých nezávislých demokratických socialistů. Od počátku je zřejmé, že původní obvinění R. Battěka za nspadení veřejného činitele a výtržnictví bylo jen chetrou záminkou, aby mohl být protiprávně vzat do vazby a vyřazen z veřejného života.

Sydůj záměr doznaly čs. policejní a justiční orgány nepřímo tím, že obvinění R. Battěka podle §§ 155/1 tr.z. a § 202/1 tr.z. poté, co byl již pátý měsíc ve vazbě, překvalifikovaly na obvinění z ublížení na zdraví /§221/ s nejvyšší možnou trestnou sankcí jednoho roku vězení. /Podle původního obvinění mohl být odsouzen až ke třem rokům./ Ovšem ani nové obvinění nebylo možno R. Battěkovi hodnověrně dokázat.

V době, kdy byl údajný trestný čin překvalifikován, věděla již zainteresovaná čs. i světová veřejnost, jak krutým způsobem se s ním ve vězení zachází. Je mu soustavně znemožňován písemný styk i osobní styk s rodinou, právním zástupcem, nebyl uvolněn z vězení ani na pohřeb svého otce. Podmínky jeho vězení jsou od počátku takové, že vedou ke stálému zhoršování zdravotního stavu. Trpí vysilujícími astmatickými záchvaty, a přesto je léčen zcela nedostatečně.

Postup čs. justičních orgánů proti R. Battěkovi je jedním z nejdrastičtějších případů porušení lidských práv v ČSSR v posledních letech. R. Battěk byl zatčen nejen jako mluvčí Charty 77 a člověk nesmírně činný a obětavý, ale také proto, že se po zatčení mluvčích Charty 77 a členů VONS v roce 1979 významným způsobem zasloužil o zlepšení pracovních možností a oživení hnutí Charty 77.

Tyto skutečnosti vyvolaly v naší i světové veřejnosti nejriznější projevy solidarity s R. Battěkem. Čs. justice se ocitla koncem roku 1980 v nezáviděníhodné situaci. Okolnost, že R. Battěk byl držen přes půl roku bez soudu ve vězení, ostře kontrastovala z jeho obviněním z banálního trestného činu, pro nějž by neměl být ani ve vyšetřovací vazbě.

12.1.1980 zdůvodnila prokuratura prodloužení vazby tím, že je současně třeba prořešit trestný čin rozvracení republiky podle § 98/1 tr.z., z něhož byl R. Battěk obviněn již 3.10.1979. /Tehdy však na něj vazba uvalena nebyla/

Postup proti němu je výsměchem odpovědných míst jakýmkoliv zákonům, které by měly být elementární práva občanů proti svévoli nekontrolovatelné moci. Československá státní bezpečnost a justice si pravděpodobně ani neuvědomují, že tak zpochybňují přímo základy řádu, který mají hájit a jakou škodu tím společnosti působí. Toto nezákonné počínání odpovědných čs. ústavních míst v nás vzbuzuje obavu o osud našeho přítele R. Battěka. Věznění a způsob, jak se proti němu postupuje, je křiklavým porušením lidských a občanských práv a mementem pro všechny.

Žádáme proto nejvyšší ústavní činitele čs. státu, aby využili své pravomoci k nápravě bezpráví, které je na R. Battěkovi pácháno.

Současně žádáme naši i světovou veřejnost, aby snahu pomoci R. Battěkovi nadále účinně podporovala.

Mluvčí Charty 77 oznamují, že v současné době probíhá rozsáhlá otevřená petiční akce čs. občanů, kteří se obracejí na ústavní činitele se žádostí o propuštění R. Battěka na svobodu a zastavení jeho trestního stíhání. Tyto své výzvy stvrzují na sebe řetězově navazujícími tří denními hladovkami. Tím vyjadřují podporu paní Dagmar Battěkové, jež se po vyčerpání všech možností obrátila dne 14.11.1981 na prezidenta republiky a zahájila hladovku.

Na vědomí: Federální shromáždění ČSSR

Prezident ČSSR

ČTK

Václav Malý
mluvčí Charty 77

PhDr Vendelín Komeďa
za kolektiv mluvčích Charty 77

MUDr Bedřich Placák
mluvčí Charty 77

5. února 1981

Mluvčí Charty 77 Rudolf Battěk, Václav Benda a Jiří Dienstbier jsou tč. ve vězení.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sdělení č. 226 /Rozsudek nad K. Soukupem a J. Tomešem potvrzen/

Případ trestního postihu Karla "Charlieho" Soukupa a Jindřicha Tomeše je vzorovým příkladem, jak si justiční orgány naprosto libovolně, podle momentálních potřeb a dodaných návodů, vykládají a aplikují různé paragrafy tr.z. Dne 5.1.1981 proběhlo u krajského soudu v Ústí nad Labem odvolací řízení ve věci K.Soukupa a J.Tomeše, kteří byli 5.11.1980 odsouzeni okresním soudem v Ústí n.L. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců pro údajný tr.

.....

čin výtržnictví podle § 202 tr.z. /viz sdělení č. 193 a 216/. Průběh odvolacího řízení měl formální ráz a nic nenasvědčovalo tomu, že by se krajský senát za předsednictví JUDr. Nygrýna snažil zjistit, objasnit a napravit mnohé nesrovnalosti a evišentní procesní nedostatky, které vyšly najevo při soudním přelíčení u 1. instance. Přes zjevnou neprůkaznost naplnění skutkové podstaty tr. činu výtržnictví u obou obžalovaných odvolací soud rozsudek potvrdil. Jedinou změnou proti rozsudku 1. instance je navrácení některých materiálů Charty 77 a VONS, které byly zabaveny při domovních prohlídkách. Celé jednání se neobešlo bez zesílené asistence uniformovaných i neuniformovaných příslušníků SNB. Asi 20 přátel odsouzených, kteří se chtěli zúčastnit odvolacího řízení, bylo perlustrováno a nikdo z nich nebyl vpuštěn do jednací síně.

Odsouzení K. Soukupa a J. Tomeše - nekonformních autorů písní, které si získaly oblibu - je přímým útokem proti neoficiální kulturní tvorbě, kterou se státní orgány snaží všemi způsoby potlačit a umlčet.

9.1.1981

VONS

Československá liga pro lidská práva

člen mezinárodní federace pro lidská práva

XX

Sdělení č. 227 /Mluvčí Charty 77 Rudolf Battěk nadále ve vazbě/

Mluvčí Charty 77 a člen VONS ing. Rudolf Battěk, který je od 17.6.1980 ve vazbě vyšetřován pro policií vykonstruovaný trestný čin podle § 221/1 tr.z. /ubližení na zdraví/, zůstane nadále ve vazbě. Rozhodl o tom prokurátor Městské prokuratury v Praze usnesením z 12.1.1981, ze kterého vyplývá, že R. Battěk bude též vyšetřován pro trestný čin podvracení republiky /§ 98/1/, z něhož byl obviněn 3.10.1979/!/. V odůvodnění tohoto obvinění se konstatuje, že R. Battěk jako člen VONS se od dubna 1978 podílel na přípravě, rozmnožování a rozšiřování tiskovin nepřátelsky zaměřených proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky. Dále u něho byly 1.10.1979 zabaveny tiskoviny s názvem "O svobodě a moci", rovněž závažného a protistátního obsahu /viz sdělení VONS č. 140/.

Je pozoruhodné, že v říjnu 1979 bezprostředně po vznesení obvinění, byl R. Battěk pouze 96 hodin zadržován a poté propuštěn. Prokurátor neshledal tehdy zjevně dostatek důvodů k uvalení vazby. Avšak v lednu 1981, tj. o rok a čtvrt později se stává náhle tatáž věc podnětem k prodloužení vazby.

R. Battěk, trpící ve vězení těžkými astmatickými záchvaty, je zcela izolován, bez možnosti kontaktu s rodinou a obhájcem. Jeho případ dokumentuje naprosto svévolný postup vyšetřujících orgánů. R. Battěk byl pro údajný tr. čin ubližení na zdraví, jehož trestní sazba je do jednoho roku odnětí svobody, bezdůvodně držen 7 měsíců ve vazbě. Jakmile se stalo zřejmým, že odsoudit mluvčího Charty 77 za vykonstruovaný kriminální delikt nebude snadné, represivní pozadí celé záležitosti se zřetelně vyjevilo ve formě obvinění z tr. činu podle § 98/1 tr.z.

23.1.1981

VONS

Československá liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XX

Sdělení č. 228 /Série domovních prohlídek 5.1.1981/

V souvislosti s trestním stíháním Jiřího Gruntoráda proběhlo 5.1.1981 několik domovních prohlídek. V ranních hodinách provedla StB domovní prohlídku u ThDr Josefa Zvěřiny, signatáře Charty 77, u něhož zabavila několik náboženských knih vydaných v zahraničí a samizdatovou náboženskou literaturu. Následoval výslech v Bartolomějské ulici a v odpoledních hodinách byl dr. Zvěřina propuštěn. Podobný průběh měla policejní akce u dr. Martina Hyblera, signatáře Charty 77 a člena VONS. Protokol o domovní prohlídce obsahuje na 160 zabavených položek-materiálů Charty 77, samizdatovou literaturu, osobní poznámky a výpisky. Po formálním výslechu v Bartolomějské ulici č. 4 byl dr. Hybler okolo 16 hod. propuštěn. Když vyšel na ulici, vstoupili mu do cesty dva příslušníci StB a odvedli ho do budovy č. 7. Asi po dobu půldruhé hodiny dr. Hyblera bez jakéhokoli úředního záznamu vyslýčali, při čemž naznačovali i možnost použití násilí.

U Vendelína Komedy, členu kolektivu mluvčích Charty 77, provedli příslušníci StB domovní prohlídku ve dvou bytech a na chatě. Zabavili různou samizdatovou literaturu. Po hodinovém výslechu byl V. Komeda z Bartolomějské ulice propuštěn.

Luboš Dobrovský, signatář Charty 77, byl po domovní prohlídce zadržen na 48 hod. Též u něho měla StB zájem především o samizdat.

Tato rozsáhlá policejní akce naznačuje, že důvod domovních prohlídek-totíž objasňování údajné trestné činnosti J. Gruntoráda-byl čistě formální. Policii šlo především o zabavení co největšího množství samizdatové literatury, čímž zřejmě chtěla získat přehled o neoficiální ediční činnosti. Účelem policejního zásahu bylo též omezení publikační aktivity postižených.

25.1.1981

VONS

Československá liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva
XX

Sdělení č. 229

VONS se ve svých sděleních zabývá konkrétními případy porušování lidských práv, zejména pak těmi, které jsou dokladem svévole čs. bezpečnostních a justičních orgánů. Jsme si vědomi, že jakákoli anonymita nebudí důvěru a oslebuje hodnověrnost faktů, ale současně jsme nuceni respektovat vůli těch, kteří se na nás obrací o pomoc a nepřejí si být jmenováni z obavy před dalším, ještě horším pronásledováním.

V těchto dnech jsme byli pořádáni skupinou politických vězňů z NVU Mírov /II.NVS/, abychom zveřejnili jejich výzvu k účastníkům madridské schůzky KEBS. Chceme tomuto přání vyhovět, aniž ohrozíme další existenci autorů této výzvy a neuvádíme tedy jejich jména. Nejsme rovněž oprávněni na textu něco měnit. Základní pocity a zkušenosti námi sledovaných vězňů v jejich věznicích jsou v zásadě velmi podobné, jak se o tom přesvědčujeme, i když tato výzva nijak nereprezentuje stanovisko nebo názory členů VONS.

24.1.1981

VONS

Československá liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Text výzvy:

Jako političtí vězni socialistického státu jsme nuceni poukázat na lživá tvrzení čs. zástupců v Madridu, která se týkají údajné vymyšlenosti předkládaných důkazů a argumentů ze strany ostatních účastníků. Jsme důkazem soudních konstrukcí, diskriminace ve vězení a hanbou justice státu, který lidská práva v žádném směru nedodržuje. Pokud nejsou plněny dohody již přijaté, nelze souhlasit s uzavíráním dalších. Byli jsme souzeni proto, že jsme poukazovali na nedodržování základních lidských práv, další pak vlivem špionománie i proto, že se na základě ujištění o beztrestnosti vrátili k rodinám z ciziny. Jsme nazýváni třídními nepříteli, diskriminováni a drženi v podmínkách, kdy na odsouzeného připadá 1,9m². Již tato fakta dokumentují přístup k člověku i podmínky čs. vězení. Nikdo z nás není nepřitelem lidu, jsme nepohodlní těm, kteří neprávem jménem tohoto lidu vládnou a především mají strach o své mocenské postavení. Na mnoha ~~více~~ případech lze dokumentovat hrubá porušení zákonnosti i procesních předpisů, aniž by bylo možno dosáhnout nápravy cestou nápravných opatření. Čs. oficiální místa nemají zájem o nápravu, neboť se obávají této veřejné hanby, čímž by diskreditovala sama sebe. Neuvědomují si však, že tyto skutečnosti ve svém důsledku vyvolávají krizi ve společnosti ať už dříve nebo později. Dnes již málokterý občan věří v ideologickou čistotu a humanitu, která je mu sdělovacími prostředky předkládána. Na každém kroku se setkává s rozporom slov a skutečnosti, rovněž tak i rovnosti občanů před zákonem. Pokud tento stav trvá, nemá žádný občan jistotu, že budou dodržována jeho práva, že nebude na základě pouhého účelu zbaven svobody, majetku i zaměstnání. Tento přístup k člověku je v přímém rozporu s přijatými závazky v této oblasti lidských práv. Místo konkrétního plnění je poukazováno jinam a fakta nazývána výmysly, aby se odvrátila pozornost od vlastního práhu.

Potvrzujeme proto plnou oprávněnost vznesených námitek a žádáme účastníky konference, OSN i světovou veřejnost, aby odsoudili toto jednání a zasadili se

o neodkladné propuštění všech politických vězňů v Československu a řádné do-
držování lidských a občanských práv. Političtí vězni z NVÚ Mírov

Sdělení č. 230 /Petr Cibulka již potrestán odsouzen/

Otřesný příběh věznění signatáře Charty 77 Petra Cibulky, dělníka, nar. 27.
10.1950 /viz sdělení č. 2, 42, 48, 70, 121, 126, 154, 166/, měl pokračování dne 27.
1.1981 před senátem Okresního soudu Plzeň-město, jemuž předsedala JUDr. Jana
Maršálková. Petr Cibulka byl obviněn z trestného činu útoku na veřejného či-
nitelů /§156/2 tr.z./.

Dne 7.4.1980 přišli na celu službu konající por. Jiří Matieska a astrm. Jiří
Václavovič ve chvíli, kdy si P. Cibulka dělal výpisky z Tvorbý, jejíž pone-
chání na cele spolu s dalšími dvěma výtisky Rudého práva a jedním výtiskem
Tvorby měl povoleno vychovatelem. Matieska a Václavovič, aniž se přesvědčili,
o povoleném počtu a druhu tiskovin, ho vyzvali, aby vše odevzdal, protože na-
rušuje stanovený pořádek v cele. Když odmítl, chytil jej Václavovič za paži,
na níž mu zůstala po zásahu modřina, smýkl jím a táhl jej na chodbu. Otřesen
bolestí, použil P. Cibulka urážlivých výroků, za něž byl později kázeňsky po-
trestán.

Na základě těchto skutečností kvalifikovala obžaloba jednání P. Cibulky podle
§ 156/2 tr.z. Je zřejmé, že příslušníci Matieska a Václavovič neznali předpi-
sy vnitřního kázeňského řádu, a proto jejich záměr byl zcela bezdůvodný. Na-
víc se dopustili evidentně fyzického násilí, tudíž překročili svou pravomoc
a nepřisloužela jim ochrana veřejných činitelů. Za urážlivé výroky byl obžalo-
vaný již kázeňsky potrestán a duplicitní potrestání zákon nepřipouští. Nelze
tedy u P. Cibulky mluvit o naplnění skutkové podstaty uvedeného tr. činu.

Přesto soud shledal P. Cibulku vinným v plném rozsahu a odsoudil jej k 10 mě-
sícům výkonu trestu ve II. NVS. Odsouzený a obhájce dr. Kulík se odvolali.
Je to již třetí odsouzení P. Cibulky během ~~xxx~~ jeho nespravedlivého vězně-
ní. Hrozí mu též nové trestní stíhání za neplnění pracovní normy v NVÚ Minko-
vice. Vzhledem k jeho špatnému fyzickému stavu následkem hladovek a pobýváním
po mnoho dní na korekci, je ohroženo nejen jeho zdraví, ale i život, což je
dostatečným svědectvím nelidských podmínek věznění noci nepohodlného a přes
veškerý brutální nátlak své vlastní přesvědčení si uchovávali cího statečného
člověka. Obracíme se proto na domácí i zahraniční veřejnost, aby důrazně vy-
stoupila proti bezpráví, páchaném navzdory hlasně vyhlášeným humanitním ide-
álům.

4.2.1981

VONS

Československá liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pan

Dr. Gustáv Husák

Prezident ČSSR

P r a h a - H r a d

Pane presidente,

chci vědět, co se děje s mým manželem Rudolfem Battěkem.

Je leden 1981. Můj muž je ve vazbě již od června 1980 a poslední dopis od něho
jsem dostala počátkem listopadu. Stěžuje si v něm na svůj špatný zdravotní
stav a moje žádost o povolení návštěvy nebyla povolena. Bylo též zabráněno ob-
hájci JUDr. Svačinovi, aby mého manžela navštívil ve věznici, ačkoli byl o to
výslovně svým mandantem požádán. Tato skutečnost ve mně vzbuzuje největší oba-
vy, protože tak byl bezostyšně porušen zákon, konkrétně § 33 tr.z. o právu ob-
viněného.

Můj manžel je vězněn již osmý měsíc, je vážně nemocný, ale vazba mu byla bez-
důvodně již pětkrát prodloužena. Ve stručnosti zde uvádím tyto skutečnosti:
dne 12.6.1980 nám bylo ukradeno auto. Když můj manžel 14.6. byl dovezen do ú-
řadovny VB k projednání této záležitosti, nebylo s ním vůbec hovořeno a když
proto chtěl vzhledem k zřejmě bezúčelnosti návštěvu ukončit, bylo mu již na
chodníku fyzicky zabráněno v odchodu. Celý průběh události kolem obvinění mé-
ho muže budí dojem, že byl zadržen na základě vykonstruovaného obvinění, je-
hož neudržitelnost potvrzují obviňující orgány tím, že je měni /nejdříve §
155/1, potom 221/1/ a potřebují k tomu více než 7 měsíců, aby vypracovaly

žalobu ve věci trestného činu, pro který zákon určuje trest ve výši 1 roku. Neexistuje ani věcný ani zákonný podklad pro vazbu.

Jde tedy o soustavné porušování zákona, jak na to již dříve upozorňoval obhájce městskou prokuraturu a naposled i městské sdružení advokátů svým dopisem z 15.12.1980. Já sama jsem napsala obvodní prokuratuře pro Prahu 8, i i městské a 20.12.1980 pak také generální prokuratuře. Opis této stížnosti přikládám.

V průběhu věznění mého manžela se stala řada "nedopatření", která nelze také přehlédnout. Uvádím z nich alespoň jedno důležité: když se manžel vrátil v říjnu po 14 dnech do Ruzyně z nemocnice na Pankráci, kde se infuzemi záchvatovost zmírnila, nedostal týden žádné léky, takže záchvaty pochopitelně opět začaly. Jsem si vědoma, že stačí regulovat přísun léků, aby se pacientovi vedlo tak či onak. Tato skutečnost mne naplňuje pochybnostmi, obzvláště když od té doby nikdo s mužem nemohl mluvit a ani od něj nepřišla žádná zpráva.

Vážený pane presidente, hlavní "provinění" mého muže spočívá v tom, že bere vážně ustanovení Závěrečného aktu z Helsink Vámi podepsaného, jakož i paktů lidských práv Vámi ratifikovaných.

Dnes 14. ledna 1980, končí další prodloužená lhůta vazby mého muže R. Battěka. Nebude-li propuštěn na svobodu a o jeho osudu konečně rozhodnuto podle práva, jsem rozhodnuta zahájit hladovku nikoliv jen z protestu, ale především z pocitu zodpovědnosti a obav o jeho další život.

Praha 14. ledna 1981

Dagmar Battěková

Praha 8-Karlín, Křižíkova 78

XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Výňatky z dopisů občanů, kteří se rozhodli podporovat paní D. Battěkovou v úsilí o propuštění jejího manžela na svobodu:

Ladislav Lis prezidentu republiky ČSSR 19.1.1981

...rozhodl jsem se držet, počínaje dnem 18.1.1981, hladovku místo paní Battěkové, neboť považuji za věc mravního imperativu nemlčet k bezpráví a pokusit se všemi prostředky o jeho odstranění.

Ing. R. Battěk, mluvčí Charty 77, je můj dlouholetý přítel, kterého jsem poznal jako přesvědčeného socialistu, který si váží lidské osobnosti a dodržování platného právního řádu včetně Helsinského dokumentu, považuje za přirozenou součást občanských postojů hájit je a angažovat se pro ně a to i za situace, kdy jsou tyto postoje považovány za nekonformní nebo dokonce označovány za protistátní. K jednomu z našich setkání došlo dne 7.5.1980 v bytě českého filosofa Julia Tomina, kde se měl uskutečnit seminář o Aristotelovské filozofii. Je již všeobecně známo, že se seminář nekonal, neboť do bytu vnikli bez oprávnění příslušníci SNB a všechny přítomné návštěvníky zadrželi a předvedli na hlavní správu StB. Spolu s R. Battěkem jsme byli takto zadrženi na 48 hod. Našemu zadržení však předcházela v bytě J. Tomina incident, který mne utvrzuje v přesvědčení, že i nynější věznění R. Battěka nemá oporu v platném právním řádu. Příslušníci SNB, kteří do bytu vnikli, totiž brutálním způsobem fyzicky napadli jak mne, tak R. Battěka /mjr. Fišer/, kterého srazili k zemi a táhli ho s sebou. Byl jsem znovu překvapen mírou trpělivosti a tolerance, se kterou R. Battěk toto jednání snášel.

Když je nyní R. Battěk obviněn, že napadl na veřejném prostranství příslušníka SNB, kterému měl údajně způsobit i lehčí zranění, nezbyvá mi než veřejně vyslovit pochyby o pravděpodobnosti něčeho podobného. Mé pochyby jsou o to intenzivnější, neboť i já mám podobné zkušenosti. Také mne vyšetřující úředník StB mjr. Fišer - v rozporu se skutečností - obvinil, že jsem fyzicky napadl já jeho.

Dnes již osmiměsíční vazba je v rozporu s trestním řádem. Vazební důvody nebyly dány buďto vůbec nebo již odpadly a přesto je R. Battěkovi odpírán styk s rodinou i obhájcem. Je snad rukojmí StB? Nemám jinou možnost na tento případ upozornit než tu, že projeví solidaritu s R. Battěkem i jeho rodinou a na důkaz toho budu držet hladovku. Doufám, že toto rozhodnutí nebude považováno za prázdné gesto a že státní orgány, z Vašeho podnětu, naleznou cestu, jak zjednat průchod právu a spravedlnosti a R. Battěka propustí na svobodu...

PhDr. Vendelín Komeda prezidentu republiky

...dne 21.1.1981 zahajují protestní hladovku na podporu svého přítele a sou-
druha ing. R. Battěka, mluvčího Charty 77 a čelného představitele čsl. demc-
kratických socialistů, od června 1980, dle mého názoru, bezdůvodně a proti-
právně drženého ve vyšetřovací vazbě.

... "Případ" R. Battěka, jehož podstatnou součástí je i zhoršení jeho zdra-
votního stavu v důsledku vazby, je přímo flegrantním porušením lidských a
občanských práv v naší zemi, k jejichž plnění je Československo vlastní ú-
stavou, zákony a mezinárodními dohodami zavázáno.
Podezřelé okolnosti za jakých byl zatčen, působ jakým je s ním ve vazbě na-
kládáno a také v neposlední řadě i jak příslušné justiční orgány postupně
mění právní tituly jeho vazby, vyvolávají otázku, jaká je skutečná právní
situace R. Battěka, jaké vlastně důvody vedou čsl. státní orgány k tomuto -
u nás v posledních desetiletích - bezprecedentnímu porušování právního řád

Marie Hromádková předsedovi vlády ČSSR 27.1.1981

...obracím se na Vás se žádostí, abyste zasáhl v záležitosti ing. R. Battě-
ka, drženého od června 1980 ve vazbě za několikrát měněných důvodů, vzbuzu-
jících silnou nedůvěru v každém, kdo R. Battěka zná jako mírného člověka a
kdo navíc slyšel o důvodech uváděných bezpečnostními orgány a ví o zpřiso-
bech, které proti němu několikrát použily.

Československé sdělovací prostředky tak často kritizují nespravedlivost pá-
chanou v různých částech světa, nemělo by tedy samo ve své zemi tak zřejmou
nespravedlivost trpět.

Připojila jsem se k hladovce, kterou držela již řada signatářů Charty 77,
spolu s paní D. Battěkovou, abych pomohla upozornit na autost zákonného po-
stupu vůči jejímu nemocnému manželovi a čestnému člověku.

Věřím, že nepřipustíte, aby složky a jednotlivci podléhající ministru Va-
ší vlády znevažovali československou spravedlnost před celým světem a aby
se bezpečnostními metodami řešily otázky politických postojů jednotlivců...

Václav Malý prezidentu republiky ČSSR 30.1.1981

...již od června 1980, kdy byl R. Battěk vzat do vazby, sleduji s napětím a
odůvodněnými obavami nezákonný postup bezpečnostních orgánů a prokuratury pi-
proti němu. Z dosavadního průběhu jasně vyplývá, že neexistuje a ani nemůže
ze zjištěných skutečností existovat věcný důvod trestního stíhání. Několí-
krát zněná právní kvalifikace /prozrazující bezradnost a zároveň neústup-
nost vyšetřujících orgánů/ údajně nebezpečného jednání obviněného vzbuzuje
důvodné podezření, že se v této kauze nejedná o realizaci spravedlnosti, ale
prosazení počátečního záměru, ze každou cenu držet R. Battěka ve vazbě a po-
slze odsoudit, a tím jej úplně izolovat ze společenského hnutí. Vyšetřující
orgány a prokuratura nezachovávají ani formálně správný postup a ani se ne-
snaží vzbudit dojem serióznosti a naprosté oprávněnosti svého jednání, když
už neexistuje věcný podklad odůvodňující trestní stíhání. Přesto, že je R.
Battěk vážně nemocen, příslušní lékaři zanedbávají očividně a cynicky zdra-
votní péči jeho stavu, což je obzvláště alarmující.

...Jediným zákonným postupem je okamžité propuštění R. Battěka na svobodu.
Naléhavost a vážnost své žádosti stvrzuji hladovkou, již navazují na Marii
Hromádkovou a kterou držím od 30.1. do 1.2.1981...

Miloš Rejchrt předsedovi České národní rady 5.2.1981

...Připojuji se tímto dopisem k D. Battěkové a dalším čs. občanům, kteří
chtějí naléhavě upozornit kompetentní orgány a čs. představitele na případ
R. Battěka.

...Od června 1980 je R. Battěk ve vazbě. Jeho manželce i právnímu zástupci
je zabraňováno ve styku s ním, rodina od něho dostává jen velmi opožděně
nebo vůbec žádné zprávy. Jeho případ je o to závažnější, že R. Battěk je v
vážně nemocen. Byl již hospitalizován ve vězeňské nemocnici, jeho zdravotní
stav se vazebními podmínkami zhoršuje a je ohrožen trvalými následky.

Všechny tyto skutečnosti, jakož i jiné okolnosti, lze doložit svědecky i písemnými dokumenty.

Toto upozornění na případ R. Battěka stvrzuji třídním postem, jako řada jiných občanů, naposledy Jiří Němec...

Hladovku drželi ještě J. Němec a Dagnar Hlavsová.

Adresa R. Battěka: 2.11.1924, pošt. úř. 44, schr. 05

140 00 Praha 4 - Pankrác.

PIŠTE! PIŠTE!

XX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXX XXXXXXXX XXXX X

Zpráva o odsouzených - leden 1981

Petr UHL

Petr Uhl, odsouzený k pětiletému trestu odnětí svobody v II. NWS je už více než rok v pevnosti Mírov. Poslední krátká návštěva manželky /1 hod./ se konala v listopadu. A příští bude mít až v květnu. Na podzim minulého roku si několikrát stěžoval na různé nedostatky neúnosné poměry této středověké káznice, na špatné hygienické podmínky a nejhrůznější diskriminaci politických vězňů. V reakci na to byl pod různými vykonstruovanými či jinak nesmyslnými záminkami několikrát potrestán, mimo jiné zákazem balíčku na příští návštěvu, takže až do příštího listopadu nebude mít balík /1 rok!/.

Jediným stykem s Petrem je tedy korespondence, ale jeho dopisy jsou v poslední době čím dál tím více cenzurovány. Jsou v nich celé pasáže začerněny tuší. Ke svému zdravotnímu stavu Petr píše: "V poslední době trošku kašlu, přišlo to nějak bez rýmy, ale v noci záchvaty zatím nemívám, takže mi to nijak nevádí. Jinak jsem v pořádku." Psychický stav je dobrý, dopisy jsou vyrovnané a klidné, týkají se většinou úzce rodinných problémů.

Z dopisu z 21.12.1980 vybíráme:

"Neuvěřitelné se stalo skutkem, jak píše ex-kniže české poezie v jednom románu, který mu u českých kozáků nikdy nevyjde, a Jaroslav je konečně mezi vámi. Měl jsem z toho a referencí o něm opravdu radost, zvláště když jsem si přečetl tvůj radostný dopis o jeho návratu. Jak říkají v zemi teutonské, "sdílíš radost-~~dv~~ojsobná radost", takže jsem onen sváteční nátek prožíval ex post s tebou."

"Teď se rozmáhá móda umělých stromečků, ale vzpomínám si, že před několika lety Francouzi, kteří jinak nejsou příliš ekologičtí, donutili úřady, že se musely odstranit někde v Provinci alej umělých stromů. Kdybychom se nebouřili, došlo by za chvíli na mechanické veverka..."

Petrovi Uhlovi zbývá do konce trestu ještě tři roky a čtyři měsíce.

Václav Havel

Odsouzen na 4 a půl roku vězení v I. NWS, vězněn v Heřmanicích u Ostravy.

Z jeho dopisů vyjímáme:

"Můj zdravotní stav: plíce zatím úspěšně vzdorují mrazům, nepohodě a jiným těžkostem zdejšího života; doufám, že to nějakou chvíli vydrží. Zato mne dost obtěžují bolesti v loketních kloubech, příští týden jdu na odborné vyšetření. Náladu mám vesměs dobrou."

"Před čtyřmi dny jsme měli roční výročí příjezdu do Heřmanic. Když ho mám za sebou, zdá se mi, že ten rok uběhl vlastně dost rychle. U příležitosti tohoto výročí jsem učinil významné poznání /abych byl přesný: je to ta nejbanálnější samozřejmost, významná se mi jení jen ve zcela konkrétním psychicko-nervovém kontextu/, totiž že všechno pomůže; každá krize, deprese, neúspěch, zamotaná a zdánlivě neřešitelná situace, zkrátka všechno špatné má přeci jednu dobrou vlastnost: že to má konečnou délku trvání a že to vždycky-ať si to vypadá v danou chvíli sebepravděpodobnější-nějak skončí a musí skončit. Platí to, jak doufám, i o mém pobytu ve vězení jako celku."

V centru mých úvah o různých lidských věcech zůstává problém lidské identity. Užívám-li právě tohle slovo, není to ovšem proto, že bych si myslel, že jeho zavedením se cokoli z tajemství lidské existence vysvětlí; navykli jsem si ho prostě užívat, když jsem vymýšlel své hry a nebo o nich dodatečně přemýšlel, protože mi pomáhalo ujasňovat si různé souvislosti tématu, které mne nejvíce přitahovaly, totiž tématu "krize lidské identity". Všechny mé hry jsou vlastně jen různé variace na tohle téma jako na téma rozpadu ~~čl~~ jednoty člověka se sebou samým a ztráty všeho, co dává lidské existenci smysluplný řád, kontinuitu a

jedinečný obrys.

V mých úvahách přitom, ..., vzrostl význam pojmu lidské odpovědnosti, která stále zřetelněji začala jevit jako onen základní pevný bod, z něhož jakákoli identita vyrůstá a s ním stojí a padá; ..., jako jakýsi tmel, který ji udržuje a s jehož vysýcháním se i ona začíná nezadržitelně drobit a rozpadat." "I na Hoř Boží jsem dost díval na televizi a byl nucen /jako ostatně dost často/ shlédnout různá nejapná estrády a vyslechnout spoustu bezduchých pop-písniček..." "V předvečer Silvestra jsem se výborně pobavil... na Smoljakově a Svěrákově Kulovém blesku. Lze tomu sice vyčíst - jako ostatně většinou českých komedií -, že to časem trochu ztrácí obrátky, jakoby autoři nedokázali to, co sami vymysleli, opravdu důkladně rozvést, ..." "Zato ha Silvestra jsem se příliš nepobavil..."

"Mimo jiné: sebeovládání začínám považovat za ohromně důležitou věc; je to schopnost, která, jak se mi zdá, provází skutečné muže; a jsem rád, že tuhle schopnost mám a dokonce ji systematicky procvičuji a trénuji - k čemuž mně, mimo jiné, provokuje i pohled na spoustu mých spoluvězňů, kteří si hrají na ohromné drsnáky a chlápáky a přitom to chlapi vůbec nejsou."

Do konce trestu zbývá Vaškovi ještě dva a tři čtvrtě roku.

Václav Benda

Odsouzen na čtyři roky vězení v I. NVS, vězněn rovněž v Heřmanicích. Vánoce strávil ještě na ošetřovně, nyní je už zdravý a vykonává svou původní práci. Nedostal žádné vánoční pohledy od přátel, jeho vánoční dopis dětem nebyl povolen. Na žádost jeho ženy mu byl v lednu povolen mimořádný ovocný balíček ve váze 3kg.

Z jeho úvah v korespondenci citujeme:

"A je neděle, tož tedy něco k tomu, jak je to s tím příchodem spasitele a nedělí a vánoce. Se vzácnou bezelstností se dětem zřejmě podařilo položit mi otázku nejtěžší, otázku všech otázek, kterou jsem nedávno příteli nežně zahrál do autu - jenže za děti jsem natolik odpovědný, že se musím o cosi pokusit, ... K té otázce se dá hodiny a hodiny mluvit o vztahu mezi časem vědním a posvátným, o figurách smyslu, do nichž je díky evangeliu vojato všechno dění /a platí to zpětně i o časech před vykoupením/, o napodobení Krista a o týdnu, církevním roce, jednotlivém lidském životě i o celých dějinách jako samostatných uzavřených cyklech tohoto napodobení. O tom, že Kristus je klíč ke světu a že jen tímto vzájemným prolamováním vědního a posvátného se čehosi dobíráme. A ještě o mnohém jiném. To všechno je pravda a je to velmi důležité. Ale nenechává to stranou jádro vaší otázky: jaký smysl má všechno toto opakování, dějiny, všechny ty životy a jedenkaždý z nich, stvoření vůbec. Chci vám připomenout tři výroky, totiž že to /stvoření/ bylo dobré, že jsme stvoření k obrazu Božímu a že nikdo jiný než otec neví, kdy ten den přijde. Myslím, že tento trojúhelník podává důležité vyznění: že odpověď, ato pozitivní a radostná odpověď, existuje a že je to současně veliké a nerozluštitelné tajemství. Časem se v knihách seznámíte s nejjedním pokusem uchopit toto tajemství: od rouhavě triviálních jako je nejlepší ze všech možných světů či směřování k bodu omega, po složitosti třeba cusanovské teologie. Budou vám velmi užitečným vodítkem, zvláště přivedou-li vás k pochopení, že jiná než vaše vlastní odpověď vám není k ničemu. A že vám zodpovězení této otázky nepřísluší a že na ní přesto závisí váš život a vaše všecko."

"A znovu připomínám svoji vcelku banální myšlenku, že všechny ty kruté rány, které nás v posledních desetiletích postihují, jsou velikou, nezaslouženou a také nedosti pochopenou milostí: teprve když se dívám na tebe a na sebe a když mám příležitost porovnávat s mnohými lidskými osudy, zjišťuji, že to vůbec není banalita, ale veledůležité tajemství. Za svou osobu prohlašuji, že jsem nesmírně šťastný člověk: mám svou velikou lásku a pevnou víru a naději a naučil jsem se tyto věci přiměřeně oceňovat."

Do konce trestu zbývá Vaškovi dva roky a čtyři měsíce.

Jiří Dientsbier

Odsouzen na tři roky odnětí svobody v I. NVS, vězněn v Heřmanicích u Ostravy. Dopisy oběma směry chodí se značným zpožděním, Jirka musí často své dopisy přepisovat, někdy mu není umožněno napsat dopis náhradní.

Jeho zdravotní obtíže se v poslední době zhoršily, pročlhal těžkou chřipku, potíže s páteří se zintenzivňují /"záda se začínají docela dobře rozjíždět, cítím už každý obratel, některé se zaostřují a píchají, holomci. Lepší bolest v zádech než na duši."/.

Z jeho posledních dopisů vyjímáme:..."a zase je neděle, mám týleňní zpoždění v dopisech. Přišla chřipka, byla návštěva a především jakýsi útlum. Je to zkrátka běh ne dlouhá štače a bude třeba chytit drhý úzký či bůhví kolikátý dech. Po půlce uběhl už celý měsíc a na cestě z kopce je tedy už započítatelný metr, skore je 19:17 a s příznivou prognózou; až na to, že opakování není vždy matkou moudrosti, ale někdy otravnou nacechou."...
..."téměř nepozorovaně se připlížil další rok. Ještě pár plískanic a přivalí se léto. Na svatou Annu lze už vzpomenout na vánoce a pak-pak už se jenom směju. Směju se sice pořád, ale i smích je různé kvality, intenzity, některý je jen tak na povrchu a jiný, třeba nenápadnější, vyvěrá z hloubky. Teď se třeba směju, že 7. ledna tady budeme celý rok a pár dní poté se zbytek převalí pod 500."..."Domníváme se, že neexistuje prostředí, ve kterém by člověk nenašel možnost, jak si nejen uchovat důstojnost a morálku, v abstraktním smyslu, ale dát jim také každodenní konkrétní obsah. Jestliže jsem se v třiačtyřiceti naučil práci, o níž jsem dříve ani netušil, že existuje, má to různé příčiny i důsledky. Mimo jiné i ten, že jsem podal důkaz /a to hlavně sobě/, že se uživím v různých profesích, že se opravdu žádné práce nemusím bát, že ani teď nejsem líný, což o sobě nemůže řada různých existencí říct a třesou se hrůzou, že by museli opustit své flákačnické a jít dělat něco pořádného. Vše to, co vyrábím, má svůj účel, já mám o něm jistou představu a tak ani v těchto poměrech nejsem pouhým robotem, vyplivujícím něco zbytečného nebo nedefinovatelného či jemu nepocho-pitelného. Souvisí to i se stále se vracejícími úvahami o životě a jeho běhu. Většina lidí v mé situaci má dojem, že žít budou až potom a tahle léta vůbec nepočítají do života. Náš život je ale všechno, čím procházíme a je-li jím třeba život na svobodě, je jím také těšení se na tento čas, ale nejen jako sen. Čas těšení je současně časem, v němž se musíme vyrovnat nejenom se slibnou budoucností, ale také s poněkud otravnou přítomností. Vyrovnáváme se s ní tím lépe, čím smysluplněji se nám podaří ji prožít, čím lépe ji zbavíme otravných aspektů. Kdo se totiž nechá otrávit, tomu zbyde jed v organismu navždycky, nebo přinejmenším zůstanou jeho orgány, mozek i cit, trvale porušeny. Také proto se snažím, aby moje výrobky byly co nejllepší a mám radost, když se mi to daří a vztek, když se něco nevede, ovšem vztek tváří, protože při něm neházní kolem železem, ale usilují o to, aby se to vedlo."

29. listopadu 1980, po uplynutí poloviny trestu, požádal Jirka i rodina o podmíněné propuštění. O osudu žádosti zatím není nic známo.

XX

Paní Cibulková píše Komisi lidských práv při CSN

Brno, 28.1.1981

Vážení pánové!

Obracím se na vás se stížností v případě bezprávního jednání, jakému byl a nadále je vystaven můj syn Petr Cibulka, nar. 27.10.1950, povoláním zeměměřič, bydlištěm Brno, Vrázova 53, a abyste v rámci své kompetence udělali vše potřebné pro jeho osvobození.

P. Cibulka až do svého zatčení byl tichý, skromný a citlivý mladý člověk, jehož jediným zájmem byla hudba. Patřil k aktivním členům Jazzové sekce Svazu hudebníků ČSR, které ve svém posudku z 26.10.78 uvádí: "P. Cibulka je pilný, pracovitý a cílevědomý mladý člověk. Má vzácný smysl pro objevování avantgardních směrů, nejen v umění, ale i v myšlení moderního člověka. V hájení svého přesvědčení je neúprosný, ale nikoliv zaslepený. Je zásadový člověk, krajně objektivní a v kolektivu nesmírně oblíben. V Praze spolupracoval na většině akcí, pořádaných Jazzovou sekcí, jejíž činnost je schválena a sledována ministerstvem kultury a vnitra."

P. Cibulka byl vzat 15.4.70 do vyšetřovací vazby /spolu se svou matkou- které byla po 7 týdnech propuštěna/ a dne 3.10.78 spolu s dalšími dvěma mladými lidmi souzen pro trestný čin pobuřování podle § 100 tr.z. Obžaloba je vinila z toho, že rozšiřovali hudební nahrávky neoficiálních skupin a literární texty potlačených autorů, že v soukromém bytě uspořádali dva koncerty zpěváků Hutky a Třešňáka a že šířili text Charty 77. Závěrečné jednání proběhlo 14.11.78 a obžalovaní byli odsouzeni za předsednictví dr. Jana Žižlavského k nepodmíněným trestům: P. Cibulka na dva roky, další dva na 20 a 11 měsíců. Všichni tři se odvolali, rozsudek byl v druhé instanci pro formální závady zrušen, ale předseda sená-

tu dr. Vlast. Hynek zároveň vynesl rozsudek nový, který uložil obžalovaným tresty ve stejné výši jako původní. Kromě rodičů obžalovaných nebyl do soudní síně vpuštěn nikdo z jejich přátel a ti kdo přišli, byli legitimováni, fotografováni, někteří přerveceni a podrobeni výslechům nebo osobním prohlídkám. To postihlo i představitele International Amnesty dr. Wolfganga Bignera z Vídně, který se chtěl procesu zúčastnit.

P. Cibulka byl umístěn ve věznici Plzeň-Bory a přidělen na pracoviště, kde se opakovaně stával terčem fyzických útoků některých spoluvězňů a po jednom napadení musela být k němu dokonce volána lékařská pohotovost. Několikrát žádal správu věznice o nápravu, ale marně. Správa věznice mu neposkytla účinnou ochranu, ani jej nebyla ochotna přeložit na jiný úsek. Po čtyřměsíčním šikanování, když všechno selhalo, došlo u něho k otřesu a těžkému psychickému rozpoložení, kdy nedokázal situaci čelit a protože se cítil ohrožen nazdraví i na životě, zvolil 18.5.79 drastickou formu hladovky. Poté byl umístěn na izolaci a teprve po 31/1/ dnech byl převezen do vězeňské nemocnice na Fankráci. Jeho spoluvězeň Aleš Březina /jeho nynější adresa je: 178 Nepeanster AP-2, Ottawa - Ont K2P 0B6, Kanada/ vyhlásil na podporu požadavku, aby P. Cibulkovi byla poskytnuta lékařská péče, vlastní 5ti denní hladovku. P. Cibulka, vysoký asi 180 cm, vážil v té době 47 kg. Po krátké hospitalizaci byl vrácen zpět do věznice. Ani tehdy však nebyl přeložen na jiný úsek, byl znovu napadán některými spoluvězni a proto v hladovce pokračoval až do 26.7.79. Po druhé hospitalizaci mu náčelnice interny a psychiatr nemocnice napsali lékařský nálezn, kde žádají věznici, aby byl přeložen na pátý, léčebný úsek. Těmto lékařským doporučením však věznice nevyhověla a P. Cibulka byl nadále kázeňsky trestán, čímž se rozumí pobyt na uzavřeném oddělení v cele pod zemí, v chladu, s polovičním přidělem jídla. Po celou dobu jeho pobytu ve věznici mně nebylo povoleno mu poslat sebemenší balíček s potravinami, ani žádné vitamíny. Potraviny, které mu zaslal Österreichisches Rotes Kreuz, věznice vrátila nazpět. Při své návštěvě ve věznici 19.8.79 jsem se svého syna zhrozila, neboť jsem ho nemohla vůbec poznat. Za držení hladovky bylo proti němu zahájeno trestní stíhání a Krajský soud v Plzni za předsednictví dr. Ant. Trtíka jej 12.3.80 odsoudil k dalšímu nepodmíněnému trestu 12ti měsíců a to do II./těžší/ NVS. Kvalifikoval to jako neoprávněné držení hladovky, v důsledku čehož byl práce neschopen a dopustil se tím trestného činu maření úředního rozhodnutí podle § 171/1/c tr. z. Prokurátor žádal pro něho dokonce nejvyšší trest, tj. 5 let!

Obě tato trestní stíhání jsou v rozporu s článkem 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Za P. Cibulku intervenovali 13.8.79 u generálního prokurátora ČSSR mluvčí Charty 77 prof.dr. J. Hájek, zd. Tomínová, dr. Lad. Hejčánek a VONS+ Jeho případ je sledován mezinárodní organizací Amnesty International v Londýně, která za něho rovněž intervenovala u ministra spravedlnosti ČSR dopisem z 28.9.79, který odeslal generální sekretář Martin Annals. Také mezinárodní červený kříž v Ženevě upozornil na jeho případ ČSČK v Praze. P. Cibulka v dubnu 1980 podal stížnost na ministerstvo spravedlnosti pro porušení zákona. Všechny tyto stížnosti zůstaly bez odpovědi.

Já sama jsem zaslala žádost o milost prezidentu republiky ČSSR 14.2.79, ale neobdržela jsem žádné vyjádření. Dne 22.6.79 jsem žádala o jeho podmíněčné propuštění, což bylo zamítnuto. Další moje žádosti na ministerstvo spravedlnosti ČSR, Okresní prokuraturu Plzeň a věznici v Plzni s poukazem na jeho špatný zdravotní stav a na jeho předchozí léčení, odeslané dne 21.5.79, 4.6.79, 21.8.79, 1.10.79, 8.10.79, byly všechny zamítnuty. Za jednu svou stížnost ~~xxi~~ na podmínky jeho vězení jsem byla 29.5.79 odsouzena za předsednictví dr. Hany Račovské k trestu odnětí svobody na 5 měsíců podmíněčně na dva roky, podle §154/2 tr.z.

Dne 19.2.80 jsem žádala ministra spravedlnosti o zastavení jeho pronásledování a 27.9.80 jsem odeslala žádost na ministerstvo spravedlnosti ČSR o jeho propuštění z výkonu trestu, z obav, že z vězení živ a zdrav už nevyjde. Obě tyto žádosti byly zamítnuty.

Podle sdělení mého syna hrozí mu do budoucna nová trestní stíhání pro neplnění výkonové normy, neboť koná fyzicky namáhavou práci, pro kterou nemá předpoklady a na kterou nestačí, protože po všech hladovkách, kázeňských trestech, tříletém nespravedlivém věznění a nátlaku je duševně i fyzicky zcela vyčerpan. Za neplnění pracovních norem mu hrozí s maření úředního rozhodnutí s trestní ~~xxxxxx~~ sazbou do pěti let ve III. /nejhorší/ NVS. Dne 27.1.1981 byl P. Cibulka, pár týdnů před svým propuštěním, znovu odsouzen /již potřetí! / Okresním soudem v Plzni za předsednictví dr. Jany Maršákové k dalšímu nepodmíněnému trestu 10ti měsíců v II. NVS a to za slovní napadení příslušníka SNV. Avšak obhajoba na základě svědeckých výpovědí prokázala, že celý incident byl záměrně vyprovokován pouze za tím účelem, aby byl šikanován a ponižován, a byl při něm bolestivě napaden příslušníkem SNV, který proti němu neoprávněně zasahoval. Vážení pánové, žádám Vás, abyste se zasedli u čl. vlády o propuštění P. Cibulky /výkon trestu by mu měl nyní končit až 15.2.1982/, neboť mám oprávněné obavy nejen o jeho zdraví, ale i o jeho život!

Věra Cibulková
 Muševnická 29
 616 06 BRNO/ČSSR

Připojuji se k dopisu paní Cibulkové ze dne 28.1.1981, adresovanému Komisi lidských práv OSN ve věci věznění jejího syna P. Cibulky

Ing. Jan Litomický
 Alen VONS
 394 05 VYSKYTĚLÁ u PLEŠŤANOVA č. 2
 XXX

Články došlo o redakce:

- Jiří Kuhl: Dvojitý metr
- Jiří Hájek: Pokus o pašeráctví

XX